

0801 – 1. august

Dere som frykter Herren, ha tillit til ham, og dere skal ikke miste deres lønn. Sirak 2: 8.

Her spør noen: Hva er så den rette frykt og tillit til ham? Svar: Din frykt og din tillit må være en frukt av at du vet hvem Gud virkelig er.

Vi må altså kjenne Gud rett. Da har vi også straks den rette gudsfrykt og tro. Er vi lettsindige og selvsikre, kommer det bare av at vi ikke vet, tror eller erkjenner hvem og hvordan Gud virkelig er.

Hvis vi virkelig skjønnte og trodde hvor stor og allmektig Gud er, hvor hellig nidkjærhet han har mot all synd, hvor sannferdig han er i alle sine advarsler, hvor nær oss han er, så han ser alt, og hvor nådig og trofast han er m. m. – Da ville vi sannelig både frykte ham og ha vår tillit til ham.

Alle disse Guds egenskaper burde vi kunne se med våre egne øyne i hvordan han dømmer. Vi kjenner dem både fra ordet og mang en erfaring. Og hvis vi så også tar med det han selv så ofte formaner oss til i sitt ord, om hvordan vi skal frykte og ha all tillit til ham, så blir svaret dette: Vi skal frykte og elske Gud og ha all vår tillit til ham, i den grad at vi ikke frykter noe som helst annet. Hvor fryktelig det enn i seg selv måtte være.

Vi skal altså overhode ikke frykte noe som helst annet enn bare Gud. Samtidig som vi ikke skal ha noen tillit til noe som helst annet. Hvor sterkt, utmerket og pålitelig det enn må se ut til å være. Nei, ikke til noe som helst annet enn til Gud.

Da blir Herren vår eneste Gud. Da blir det ham alene vårt hjertes frykt og tillit er rettet mot og opptatt med.

Men hvordan skal jeg forstå dette rett, at jeg ikke skal frykte for noe som helst annet enn Gud? Det er jo tross alt mange fryktelige ting på jord som en kan grøsse for bare ved tanken. Tenk bare hvor mye ondt bitre og sterke fiender kan påføre oss! Eller tenk hvordan det ville være å dø for en morders hånd!

Tenk om en skulle miste sitt syn eller sin forstand for resten av livet! Eller bli angrepet av en forskrekkelig sykdom som er uhelbredelig. Kanskje bli drept av et lyn, eller mangfoldige andre ulykker –! Skal en ikke frykte for slike ting?

Jo, det vil selvfølgelig alle gjøre som ikke har den allmektige Herren som sin eneste Gud. Mens derimot den som virkelig tror, og lever i dette at en levende, tenkende og allmektig Gud er nær oss over alt, –. Ja, den som får sine åndelige sanser åpnet, så han ser og tror alt dette, han vet at alt dette forskrekkelige ikke en gang kan røre ett hår på hodet hans, uten at denne trofaste og allmektige Far har bestemt det.

Hvis han vil, rammes du av lynet, av sykdom, ulykke, plutselig død. Men har han bestemt noe annet, kan intet av alt dette røre deg. Ser han at det er nødvendig eller nyttig for deg at hjertet ditt på ny må knuses, lide og blø, da sender han deg sorg. Kanskje du mister en du har kjær. Kanskje du møter et ondt menneske som lyver på deg og baktaler deg. Men vil han gi deg ro, så kan intet av dette ramme deg.

Se hvordan Kristus svarer Pilatus: «Du hadde ingen makt over meg, hvis ikke det var gitt deg ovenfra!» Se hvordan David taler om den onde Simei: «La ham bare forbanne! For Herren har sagt han skal banne David». Og når Jeremia taler om mange slags prøvelser som å «undertrykkes», «dømmes på falskt grunnlag» o. s. v., sier han: «Hvem er det som taler så det går i oppfyllelse, uten at det er Herren som har befalt det? Går ikke både det onde og det gode ut fra Den Høyestes munn?»

Når Satan får lov å plage Job, så er det Gud som uttrykkelig anviser måten og omfanget. Ja, profeten Amos sier: «Når det skjer en ulykke i en by, er det ikke Herren som har gjort det?» Og Herren selv sier det samme slik: «De skal kjenne både ved solens oppgang og dens nedgang at det er ingen foruten meg. Jeg er Herren, og det er ingen annen. Jeg former lyset og skaper mørket, jeg gir freden og skaper ulykken. Jeg, Herren, gjør alt dette».

Men den derimot som ikke tror på denne éneste Gud, han har tusen ting å frykte på alle kanter. Enten han ser hit eller dit vil han bestandig uroes. En dag frykter han sykdom. En annen dag fattigdom, eller at noe han har kjært skal bli tatt fra ham. En dag frykter han for onde mennesker som kan skade ham. En annen dag at en kjær venn skal svikte ham. Får han en bekymringsfull nyhet, så kjenner han ingen andre å vende seg til når verken han selv eller andre mennesker kan hjelpe ham.

For alt dette er rett og slett den rettferdige straffen over dem som ikke lar den allmektige Herren få være deres éneste Gud.

Mens derimot den som bare tror på en Gud, en allmektig Gud, som er vår trofaste Far, får erfare hans salige trygghet og fred.